

Het gebed door Alba Dam Lopez

*Haar lach was de meest zuivere ervaring
Resonerend onder de geschilderde gewelven
Heiligen keken op ons neer*

*Haar veer krassend op het perkament
Vogels zingend op nevelige ochtenden
Rook uitstijgend boven de wierrookbrander*

*Leugens verstikten ons in haar ijzeren greep
Ketens van geheimen weerhielden ons van het devoot leven*

Echter had ze lief alsof er geen morgen was
Niet naar God,
Maar naar ons

“Vertel me elke zonde die je hebt begaan en laat me ondanks alles van je houden”

Haar hand streelde mijn krullen
Kruidige, zoete en hars-ruikende zwammen hingen in de lucht
Habijten vallen ritselend op de grond

Verlangen verdronk mijn ziel
Mijn leidende ster

Haar ogen, als gebrandschilderd glas
Heilig en mesmeriserend
Kleuren dansten op de muren
Jij danste met mij

Kantiek meegenomen door de wind

Dilige et quod vis fac

Met jou vergat ik alles wat heidens was
Met jou bestonden er geen zondes
“Verwarm mijn ziel als Chartreuse”
Want je had beloofd dat wij voor eeuwig waren

Gewikkeld in liefde en vol hoop was ik
Jij sprak de taal van mijn ziel
Jij gaf mij ware vrede.

Ik had alles opgeofferd,
Alles had ik verlaten
Maar zondes vullen geen leegte

Ik benijd de aarde die je omhelst
Ik benijd de vrede die jij nu hebt

Het is stil onder de geschilderde gewelven
De heiligen kijken op me neer

Ik geloof in geen God.

Mijn lege karkas nu een anachoreet.